

HỒI THỨ TÁM

Ân Cứu Mạng Thọ Nhận Tất Báo Quá Khứ Cùng Tắm Thân Tàn

- **N**am Cung Nhất Hiệp sao vội ly khai thay vì nên lưu lại chờ khi thương thế thật sự hồi phục?

Nam Cung Nhất Hiệp cười gượng:

- Đã quấy quả phu nhân thế này, lòng Nam Cung mỗi càng thêm xấu hổ, thật không dám làm phiền hơn.

- Nhưng tiểu phụ đã hứa lời cùng nghĩa đệ Lan Tuyết Thạch, nếu để Nhất Hiệp bỏ đi thế này, e y không hiểu, lại nghĩ tiểu phụ vẫn ghi nhớ mãi chuyện năm xưa.

Nam Cung Nhất Hiệp thở dài:

- Để xảy ra chuyện năm xưa cũng là do Nam Cung mỗi nhất thời vô dụng. Đâu ngờ lại dẫn đến hậu quả khiến Tôn phu quân lâm cảnh thân bại danh liệt, cuối cùng phải tự kết liễu cuộc đời trong cảnh bị mọi người chế giễu gièm pha.

- Tiểu phụ thật sự đã quên tất cả. Một lần nữa xin Nhất Hiệp đừng nhắc đến.

Nam Cung Nhất Hiệp chột bảo:

- Cho dù không hề được phu nhân quan tâm chăm sóc suốt hai ngày vừa qua, mà điều đó thật sự lại có, thì từ lâu nay Nam Cung mỗi vẫn canh cánh trong lòng, từng phút giây luôn vì người đã khuất quyết tâm làm sáng tỏ mọi việc. Xin đừng nghĩ Nam Cung mỗi hoặc nói lấy lòng hoặc ngày hôm nay đã miễn cưỡng tiếp thọ ân tình của phu nhân. Vì có trời cao minh giám cho lòng dạ Nam Cung mỗi. Vậy xin tạm cáo biệt. Nếu Lan Tuyết Thạch huynh đệ có quay lại hỏi, phiền phu nhân cho gửi lời tạ lỗi, sau đó là muôn vàn cảm kích. Hẹn gặp lại.

- Nếu vậy, tiểu phụ cũng xin có lời vãn an vì không tiện tiễn chân. Bảo trọng.

Được một lúc lâu rơi vào cảnh yên lặng, gã lại nghe có tiếng người đối thoại:

- Sao nghĩa tẩu ra ngoài này, vạn nhất bệnh tình lại tái phát thì thế nào. Xin hãy để đệ giúp nghĩa tẩu cùng vào.

- Nhất Hiệp cũng mới vừa từ biệt, Lan Tuyết Thạch đệ lại đi vào với sắc mặt chùng như không hài lòng. Có phải đã kịp gặp và cũng không thể lay chuyển nổi Nhất Hiệp?

- Thật không có gì giấu được mục lực thật sự tinh tế của nghĩa tẩu, cũng không thể trách nếu như chuyện năm xưa cứ mãi canh cánh bên lòng lão Nam Cung.

- Ta đã không một lời oán trách, ai mượn lão cứ ghi nhớ mãi.

- Biết làm sao được một khi lão tuy là nhân vật có bối phận khá cao vào thời điểm đó nhưng lại tỏ ra không cần ngôn khiến nghĩa huynh đến tận lúc cuối đời vẫn còn thống hận, thế không tha thứ cho lão.

- Nghĩa đệ có phải muốn giữa chúng ta một lần nữa đành nói lời tuyệt giao?

- Thôi nào, đâu phải đệ tự ý phạm vào điều cấm kỵ do nghĩa tẩu từng nêu ra? Cũng tại câu chuyện có liên quan đến thái độ của Nam Cung Nhất Hiệp làm đệ vô tình có những lời biện bạch hộ lão. Chủ ý muốn nói nghĩa tẩu là nhân vật quảng đại bao dung như thế nào.

- Ta không cần. Phần việc được ta giao phó, nghĩa đệ đã thực hiện đến đâu?

- Đệ đã có kết quả. Và đúng như nghĩa tẩu đoán, manh vải tinh tươm còn thấy trên người gã vì có cùng chất liệu nên quả nhiên có xuất xứ từ gia trang của Tư Mã...

- Đệ không nhắc đến tính danh này không được sao?

- Được rồi, đệ sẽ không nhắc đến. Nhưng lại khó cho đệ vì gã vừa không là gia nhân vừa không là một trong những nhân vật hay tìm đến gia trang đó cầu y.

- Vậy manh vải kia...

- Đây là nhờ công của Trầm Hoạch. Y thật khá, đã giúp đệ dò xét được rằng ái nữ của kẻ mà nghĩa tẩu không muốn nghe đến tính danh vì tình cờ phát hiện gã nên động lòng từ tâm, đã bảo thị nữ mặc y phục cho gã cẩn thận, lại còn định lúc quay về sẽ đưa gã đến cho phụ thân xem xét điều trị... Nào ngờ sau đó, gã chợt biến mất.

- Gã không chịu nổi những nóng nảy cứ tiềm tàng trong nội thể. Gã sẽ tự lột bỏ tất cả, hoặc giả lúc giãy giụa trườn đi cũng khiến mọi y phục rơi tụt ra. Thật lạ

là manh vải che ngay lưng gã vẫn còn. Có thể, đây là điều duy nhất ta đã bỏ qua chưa xem xét đến. Còn tiểu liễu đầu họ Tư Mã kia, thật kỳ quặc là không nghĩ ngay đến chuyện chạy chữa bệnh tình cho người mắc nạn. Ắt còn đi đâu nữa để bảo đến lúc về mới chịu lo cho bệnh nhân?

- Nghĩa tẩu vừa đề cập đến tính danh kẻ đó?

- Ta nhận ra rồi, không cần nghĩa đệ nhắc. Trừ phi đây là cách nghĩa đệ dùng để trả đũa ta.

- Đệ không dám. Chỉ lấy làm lạ, sao nghĩa tẩu dễ dàng rộng lượng bao dung cho mọi người, chỉ riêng kẻ đó thì...

- Thôi nào, hãy mau trở lại điều ta đang quan tâm. Ta muốn biết ả còn mãi đi đâu?

- Còn đi đâu nữa ngoài việc tìm đến các nơi thờ tự, vừa thắp hương vái phật vừa lo phát chuẩn cho những người cùng khổ.

- Vẫn như thế ư? Ắt đang tự chuộc lỗi hay chỉ muốn cầu phật cất khỏi ả cái gai trước mắt là mục tiểu góa phụ này?

- Nghĩa tẩu?

- Thôi được. Ta sẽ không khiến nghĩa đệ khó xử nữa. Tóm lại gã không liên quan gì đến kẻ kia?

- Không! Và kỳ thực cũng chẳng ai đoán biết xuất xứ của gã.

- Vậy còn điều thứ hai ta đoán gã là do lửa lam cháy bỏng khắp người thì sao?

- Chính đệ đã thử chạy quay lại tổng đàn Hỏa Thần Giáo, vì chỉ ở đó mới hay có lửa bất chợt xuất hiện làm hại cho những ai hoặc cố tình hay vô ý tìm đến. Đáng tiếc là không hề có dấu vết hoặc gã hoặc sinh vật nào đó trườn thoát ra.

- Vậy thì...

- Vả lại, đệ cũng nghĩ kỹ, lửa ở Hỏa Thần Giáo thường là lân hỏa, có độc. Đến Đoàn Kha dù là cao thủ Điểm Thương phái còn không toàn mạng thì gã cũng không thể ngoại lệ nếu như từng xuất hiện ở đấy. Có lẽ đây là lần thứ nhất nghĩa tẩu đoán sai.

- Ta không sai và vẫn quả quyết đây là lửa đã gây cho gã như thế. Huống hồ nội thể gã vẫn tiềm tàng những trạng thái nóng nảy bức bối do hỏa phát nên bao nhiêu đan dược dù được ta đắp nhiều đến đâu không những không làm gã đỡ

hơn nếu còn cứ bị trôi tuột đi. Thế nên, ta có ý định sẽ chữa trị phần nội thương cho gã trước.

- Liệu có đúng chẳng khi toàn thân kinh mạch gã cơ hồ đều bình ổn, không hề có dấu hiệu tổn thương?

- Có phải ta vừa bảo đã bỏ qua một điều?

- Là gã vẫn mặc nhiên lưu lại một mảnh vải ngang thắt lưng?

- Không sai. Và ở quanh bộ vị đó nếu đối với người không luyện võ chỉ có huyết Hội Âm là hệ trọng thì ngược lại đối với những nhân vật võ lâm hãy còn một đại huyết nữa, trọng yếu hơn.

- Đan Điền!?!

- Ta đã bỏ qua điều này!

- Từ Đan Điền làm sao có thể tự phát hỏa hoặc gọi cách khác là nhiệt khí? Trừ phi gã đã ăn phải hoặc phục phải tiên đan thần dược, khiến nội khí gã phát sinh, một điều có thể sẽ biến gã trở thành một nội gia cao thủ, đồng thời sẽ là đại cao thủ võ lâm nếu sau đó gã gặp minh sư chỉ điểm?

- Ta chưa kịp nghĩ đến điều này, chủ ý chỉ muốn giúp gã sớm khôi phục nguyên trạng thôi. Và vì điều nghĩa đệ vừa tình cờ đề cập, hay lắm, ta sẽ ghi nhớ và nếu cần ắt có phương cách tối hậu để giúp gã.

- Nghĩa tẩu đang có định ý gì?

- Nghĩa đệ thật không hiểu?

- Đệ chỉ mơ hồ đoán rằng...

- Đừng vội nói ra, nhất là khi điều đó chưa thật sự xảy đến. Tốt hơn, hãy để ta xem xét lại cho gã. Đi nào...

- Nghĩa tẩu hãy để đệ giúp một tay.

- Đừng quá xem thường ta. Thế những khi không có nghĩa đệ, hoặc những bằng hữu thật thân thiết của nghĩa đệ, há lẽ ta đành thúc thủ, chẳng thể tự đi lại theo ý riêng? Huống hồ, nghĩa đệ cũng đã nhìn thấy rồi, ta dù không thể vận dụng hai chi dưới thì bất quá chỉ di chuyển chậm, đâu phải chẳng thể di chuyển?

- Nhưng đó là những lúc không có đệ hoặc lúc những bằng hữu đệ không đến. Thôi nào, vì nghĩa huynh, chi ít nghĩa tẩu cũng nên cho đệ cơ hội thay người đã khuất, chăm sóc cho nghĩa tẩu. Đi nào.

- Thật là... Mà thôi, xin đa tạ... và hãy đặt ta ngồi cạnh gã.
- Xin đừng quá khách sáo. Ủy, quả nhiên những đan dược do nghĩa tẩu đắp cho gã đều trôi cả!
- Đừng ồn nữa. Hãy cứ để ta lo liệu.
- Nào, có phải nghĩa tẩu định kích dôn một ít nội lực vào Đan Điền gã? Điều này đệ làm được. Hãy giao phó cho đệ.
- Nhưng những phản ứng nếu có từ Đan Điền gã, nghĩa đệ dù phát hiện cũng đâu đủ am hiểu y thuật để chuẩn đoán đấy là vì nguyên do gì? Cứ để ta. Hay nghĩa đệ nghĩ ta chưa đủ cao minh nếu so với y thuật của phu quân ta thuở sinh thời?
- Nghĩa tẩu đã lĩnh hội hầu hết toàn bộ y tài của nghĩa huynh, điều này ai cũng biết, đệ nào dám xem thường. Và cứ qua cung cách nghĩa tẩu giúp lão Nam Cung Nhất Hiệp điều trị thương thế thì rõ. Bất quá, đệ có ý như thế này. Nghĩa tẩu cứ chú tâm xem xét khắp kinh mạch, trong khi đó, đệ kích dôn nội lực vào Đan Điền gã, chẳng phải sẽ dễ dàng nhận định hiện trạng giúp gã ư?
- Quả là cao kiến. Thảo nào chỉ đối với riêng Tứ Nghĩa: Mai - Lan - Cúc - Trúc, phu quân ta thuở sinh thời luôn mền mọt tán dương. Nhưng nhớ, chỉ được nhích từng ít một thôi đấy. Và phải theo hiệu lệnh của ta. Bắt đầu đi. Thoạt kích xong thì lập tức ngưng ngay. Rõ chưa? Nào!
- Có rồi. Từ Đan Điền gã quả nhiên có dấu hiệu nội lực kích ứng lại.
- Ta cũng nhận thấy. Nhưng kinh mạch gã chỉ có một nửa là có dấu hiệu bị kích hoạt. Hãy lập lại một lần nữa và mạnh hơn. Nào.
- Đệ thực hiện rồi. Sao?
- Đốc Mạch bị phong tỏa ngưng trệ, chỉ còn Nhâm Mạch là bình ổn. Nhưng để rõ hư thực, nghĩa đệ hãy giúp ta lập sắp gã lại.
- Nghĩa tẩu định xem xét điều gì? Mà thôi, cứ để đệ làm theo lời nghĩa tẩu thì hơn.
- Tốt đấy. Vì ta dù giải thích thế nào vị tất nghĩa đệ đủ kiến văn về y thuật để hiểu. Đây rồi. Cạnh đại huyệt Linh Đài của gã có dấu hiệu bị thương tổn. Gã đã bị ngã rất nặng, ắt từ một vị thế khá cao. Chỗ thương tổn này lại liên quan đến thị giác, là nguyên do khiến gã nhìn nhưng không thấy gì.
- Liệu có phải vì thế gã cũng không thể mở miệng phát thoại?

- Điều này còn phải chờ xem xét lại toàn bộ phần Đốc Mạch của gã. Có thể do bị tổn thương thêm ở đâu đó và không dễ phát hiện một khi mọi chỗ trên cơ thể gã đều bị những vết lở loét hầu như che khuất. đành tạm hài lòng nếu ta đã có cách giúp gã dần dần khôi phục thị giác.

- Đệ có việc sắp phải đi. Nghĩa tẩu toan liệu sẽ mất bao lâu mới có thể giúp gã khôi phục hoàn toàn?

- Nghĩa đệ phải đi đến phái Thiếu Lâm? Vẫn là lo đối phó đại họa Hỏa Thần Giáo, chẳng biết lúc nào mới xảy đến?

- Cẩu tắc vô ưu. Huống hồ lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân lại đột ngột tuyệt tích. Mọi người nghi rằng lão có thể ngã theo Hỏa Thần Giáo. Điều này có khác nào thêm chân cho hổ, thêm cánh cho rồng.

- Gã Trầm Hoạch có phải cũng đã đi?

- Y có nhờ đệ chuyển lời cáo lỗi, đồng thời là đa tạ về một vài lời chỉ điểm thật đúng lúc của nghĩa tẩu. Do có lệnh khẩn của sư môn nên y không dám trùng trình thêm.

- Chỉ vì ta thấy y thật sự khá nên nhất thời không thể không chỉ điểm một ít cho y. Còn lĩnh hội được bao nhiêu vẫn còn tùy vào tư chất của y. Nghĩa đệ có ý gì lúc hỏi ta phải mất độ bao lâu cho việc chữa trị gã này?

- Vì đệ có một vài lời nhắc nhở.

- Ta hiểu rồi. Đừng quá lo như thế.

- Đệ chẳng thể không lo. Vì chỉ cần một sơ suất nhỏ hoặc do nghĩa tẩu cố tình không cân nhắc dẫn đo e chỉ gây thành họa về sau.

- Nghĩa đệ dường như đánh giá quá cao đối với một ít thành tựu võ học của phu quân ta thì phải?

- Nghĩa huynh tuy khiếm khuyết những tư cách cần thiết cho việc luyện công nhưng về kiến văn thông kim bác cổ thì cùng với nghĩa huynh không có người thứ hai. Thế nên, những lĩnh hội của nghĩa huynh về võ học kỳ thực cũng cao minh không kém gì y thuật. Vạn nhất, nghĩa tẩu chỉ vì một ít tư tâm nào đó...

- Ta sẽ cân nhắc, nghĩa đệ hài lòng chưa. Và nếu vẫn chưa thật sự yên tâm thì độ một tuần trăng nữa, ắt cũng chỉ khoảng đó, nghĩa đệ cứ tùy tiện quay lại.

- Đệ sẽ đến và cũng là để vấn an nghĩa tẩu luôn thể. Cáo biệt.

- Ta không tiến. Mà thôi, điều này nghĩa đệ đã thừa biết. Chỉ tại ta cứ quen miệng. Hãy bảo trọng.

- Nghĩa tẩu cũng vậy. Hẹn gặp lại.

- A... Vậy là chỉ còn lại ta với người, một người thì đi đứng thật khó khăn, còn người thì tạm thời cứ bất động. Có lẽ người đã nghe biết tất cả? Nói đi, nếu ta muốn báo thù cho phu quân thì có gì sai? Tại sao tất cả bọn họ, kể cả bốn kẻ được gọi là Tứ Nghĩa, những nghĩa đệ của phu quân ta, lại ngay ngáy lo sợ, cho rằng ta sẽ bắt cần trao truyền toàn bộ sở học của phu quân ta cho một ai đó? Là điều gì khiến họ sợ một khi thuở sinh thời phu quân ta làm gì có vinh hạnh được liệt vào hàng các cao nhân, như Nhất Hiệp - Song Hùng - Tam Anh và Tứ Nghĩa? Thậm chí so với thất đại phái thì càng kém xa? Tại sao chứ? Nhưng thôi, phần người không thể mở miệng phát thoại, phần thì người dường như còn quá trẻ, đâu dễ am hiểu mọi chuyện đã xảy ra quá lâu. Và phần nữa thì người vị tất đã thật sự là người có xuất thân từ võ lâm. Có lẽ những tiên đan thần dược gì đấy người chỉ tình cờ ăn phải khiến có vẻ có chút ít nội lực gây thành ngộ nhận cho bọn họ... Thế nên cứ để ta giúp chữa trị cho người thì hơn.

- o O o -

- Người có lẽ mờ nhìn thấy ta? Nếu có thể, chỉ cần người chớp mắt hai lượt là đủ.

-...

- Sao? Người vẫn chưa nhìn thấy? Hóa ra ta chỉ uống công mất những ba ngày? Lẽ nào phần thương tổn ở gần Linh Đài huyết của người chưa được ta chữa trị thật khôi phục? Vậy thì chỉ còn một cách là ta giúp người tự khai thông toàn bộ phần Đốc Mạch từ bên trong. Nhưng muốn vậy, thoát tiên ta phải đặt người ngồi tư thế tọa công. Cũng khó khăn lắm đây.

Một lúc sau,

- Xong rồi, cho dù không dễ dàng gì. Mà này, vì ta chưa đoán quyết người có từng luyện võ công hay không, nên ta chẳng thể biết người có am hiểu một loại nội công tâm pháp nào chẳng? Vả lại, dù có biết thì ngay lúc này người đâu thể tự vận dụng. Thôi thì ta đành truyền thụ, mà không vì dù người có nghe cũng vị tất kịp am hiểu, thấu đáo, cứ để ta thay người dùng nội lực thúc đẩy. Và điều này

nhất định sẽ dẫn đến một trong hai tình huống sau đây. Thứ nhất, nếu người tuyệt đốt chưa biết rõ võ công thì hãy cứ ngồi cho thật yên. Ta sẽ thúc đẩy nội lực của ta, cho dẫn lưu khắp các kinh mạch của người. Sẽ là những cảm giác tuy lạ nhưng người cứ yên tâm vì chỉ có lợi quyết không gây tổn hại cho người. Riêng ở tình huống thứ hai, vì người cũng có một nội công tâm pháp nào đó, thế nên thay vì phản kháng, người hãy cứ để tự nhiên, hoặc có thuận theo thì càng tốt. Nhược bằng người cố tình làm trái lại thì hậu quả thế nào ắt người cũng biết rồi. Ta và người sẽ cùng nhau vong mạng. Hy vọng đây là điều người không hề mong muốn. Nói tóm lại, gì thì gì người cứ ngồi thật yên cho ta là ổn. Ổn cho cả hai. Rõ chứ? Ta bắt đầu đây. Bình tâm nào.

Được một lúc,

- Khá lắm. Nhưng ta sẽ đề cập sau về việc người quả nhiên đã có sẵn nội công tâm pháp nào đó. Vì thoát tiên, với thân phận của người đang giúp người điều trị, ta muốn người hãy nhìn thẳng vào ta, và hãy chớp mắt đúng hai lượt ngay khi nào người bắt đầu nhìn thấy ta dù chỉ lơ mờ. Trong khi đó, dĩ nhiên ta không có ý định ngăn cản người tọa công. Chỉ vì ta đang thật sự muốn biết một khi mọi chỗ bị phong tỏa ở Đốc Mạch của người được thông, không thì nội hỏa có giảm đi? Và nếu giảm thì liệu mọi vết lở loét ở khắp thân người có thể tự khôi phục? Nào, hãy chớp mắt nếu người bắt đầu nhìn thấy. Ta sẽ chờ. Chờ bao lâu cũng chờ.

- o O o -

Một ngày sau,

- Người vẫn chưa thấy gì? Vậy tại sao không tạm dừng để ăn uống chút gì đấy? Đừng quá miễn cưỡng, cũng đừng quá nôn nóng khi chưa có thể. Hãy nhớ, người đã tọa công thế này suốt một ngày một đêm rồi. Không khéo người sẽ ngất lịm vì đói. Trừ phi người đã nhập định đạt vào cõi vô thức?

- o O o -

Thêm hai ngày nữa,

- Bình sinh ta chưa thấy ai tọa công nhập định lâu như người. Ngoại trừ những trường hợp hãn hữu chỉ xảy đến với những bậc thể ngoại cao nhân hoặc

những bậc tôn sư một phái, có thể nhập định tọa quan thật dài ngày. Người có nghe ta nói đấy chứ?

Gã chớp mắt hai lượt.

- Úy! Vậy là người đã nhìn thấy ta?

Gã chỉ chớp mắt một lượt.

- Sao vậy? Là người nhìn thấy hay chỉ nghe?

Gã không chớp mắt, thay vào đó nhắm mắt lại, tợ khép hờ:

- Hãy nghe ta hỏi lại. Thấy thì chớp mắt hai lượt, và chỉ một cho trạng thái nghe nhưng chưa nhìn thấy.

Gã chớp một lần.

- A..., vì chưa nhìn thấy nên người nhất định cứ tiếp tục tọa công cho đến kỳ thu kết quả mới thôi ư?

Gã khép mắt lại.

- Này, đừng nghĩ ta ngăn cản hay cố ý khuấy rầy người. Trái lại, chỉ vì lo người nên ta mới cần hỏi. Hãy chớp mắt hai lượt nếu đồng ý với từng câu ta hỏi. Ngược lại thì chỉ một là đủ.

Gã chớp mắt hai lần.

- Tốt. Đó là với đề xuất ta vừa nêu và người đã biểu lộ đồng ý. Vậy với câu ta đã hỏi trước đó thì sao?

Gã chỉ chớp mắt một lượt.

- Người không mãi tọa công vì mong sớm được nhìn thấy?

- "không". (Gã chớp mắt một lượt cũng biểu đạt thành lời đáp này)

- Vậy thì sao người không tạm dừng, chỉ là để ăn uống và sau đó thì tha hồ tiếp tục?

- "Không"

- Người không thể dừng?

- "Đúng"

- Nhưng người vẫn nghe ta?

- "Đúng"

- Vậy là người đầu đã nhập định đạt vào cõi vô thức?

- "Đúng"

- Nghĩa là người không thể tự dừng?

- "Đúng"

- Ta giúp người?

- "Không"

- Người sợ?

- "Đúng"

- Là nội hỏa trong người người cứ thúc ép, khiến người không thể dừng?

- "Đúng"

- Người không đói?

- "không đúng"

- Vậy vạn nhất người đột ngột ngất lịm vì đói là thì sao?

Gã không thể biểu đạt thành lời đáp cho câu hỏi này.

- Ta hỏi cách khác, người có sợ điều đó ắt sẽ xảy đến?

- "Đúng"

- Vậy lúc đó ta có thể làm gì giúp người? Để mặc người ư?

- "Đúng"

- Ý muốn nói dù ngất lịm thì trong vô thức nội lực người vẫn tự vận hành?

- "Đúng"

- Đã xảy ra rồi ư?

- "Đúng"

- Ôi chao, đấy là công phu gì lạ vậy? Mà thôi, ta bỏ, không cần người đáp câu này. Vì không thể, đúng chẳng?

- "Đúng"

- Vậy thì.... ôi !! Người ngất lịm thật ư?

Gã lả dần với hai lượt chớp mắt cuối cùng và không còn biết gì nữa.

- o O o -

- Người có nhìn thấy ta chẳng?

Gã yếu ớt chớp mắt hai lượt, rồi lại thêm một lượt nữa:

- Sao? Chỉ lơ mờ thôi ư? Vậy thì mau ngồi dậy ăn, sau đó mới có thể tiếp tục tọa công tự điều trị... Ất hẳn người đang muốn biết đã bị ngắt mất bao lâu?

- “Đúng”

- Năm ngày. Nghĩa là vị chi người đã suốt tám ngày tám đêm chưa ăn gì. Có muốn ta cho người dùng một ít linh đan?

Do đang được đỡ ngồi lên, thay vì gã chớp mắt đáp lại thì lại bất ngờ bày tỏ thái độ bằng cử chỉ lắc đầu:

- Đây, chỉ là dùng linh đan để bồi nguyên, có sao người lại tỏ ra sợ hãi.

Gã chớp mắt hai lượt.

- Người sợ?

Gã gật.

- Sợ ta phục độc hại người?

Gã lắc.

- Vậy thì sao người sợ?

Gã lắc.

- Người không thể hay không muốn giải thích?

Gã nhìn.

- Ta hỏi lại, người không thể giải thích?

Gã lắc.

- Vậy là người không muốn giải thích?

Gã lắc,

- Úy! Thế thì ta hiểu thế nào đây?

Gã thở dài:

- Thôi được. Đã vậy thì ta chỉ cho người ăn, không cần dùng linh đan nữa. Được chứ?

Gã gật.

- Vạn nhất ta lên phục độc vào thức ăn thì sao?

Gã gật.

- Người không hề sợ bị ta hại người? Tốt. Như vậy hóa ra ta hiểu lắm người. Nào, để ta bón thức ăn cho người.

Một lúc sau.

- Người lại tọa công?

Gã gật.

- Tùy người. Nhưng liệu lần này có thể tạm dừng nếu người muốn hoặc có thể?

Gã lấy tay chấm vào nước và viết thành tự dạng:

- "Vãn bối chưa biết sẽ như thế nào. Dù sao cũng xin vạn lần đa tạ - đa tạ - đa tạ... "

- Đủ rồi. Đừng có viết đi viết lại đến một vạn lần chứ. Người có tính danh chẳng?

- "Vãn bối họ Gia"

- Gia? Họ Gia Cát ư?

- "Không. Chỉ mỗi chữ Gia. Gia Trí"

- Sư môn? Nhưng thôi. Ta không cần hỏi nữa. Vì dường như người chỉ muốn được gấp rút tọa công? Hãy nhớ. Ta chưa hẳn chấp thuận lời đa tạ của người. Dù vậy, khi nào cần ăn hoặc có thể tạm dừng, ta vẫn sẵn sàng lo đủ cho người.

- "Vãn bối có thể nói đã phần nào hiểu ẩn ý của tôn giá "

- Hãy gọi ta là phu nhân, hoặc một cách chung chung là tiền bối cũng được. Thôi, hãy để sau này nói tiếp, ta còn một việc phải làm. Đây là giúp người... Có thể nói vậy!

- "Đa tạ".

- o O o -

Mười ngày nữa lại trôi qua. Và đột ngột có tiếng kêu làm gã vừa giật mình vừa bị gián đoạn tọa công:

- Gia Trí, người đến đây làm gì?

Gã ngoảnh mặt lại, vì tiếng kêu thật sự xuất phát từ phía đó. Và lúc gã đang ngơ ngác nhìn quanh thì vị phu nhân suốt thời gian qua luôn chăm sóc cho gã đột ngột nở một nụ cười đắc ý, đồng thời từ vị trí đang ngồi, phu nhân tuy vẫn giữ nụ cười nhưng lại quắc mắt hỏi gã:

- Người đang tìm một kẻ có tính danh là Gia Trí? Vậy đây là cách người tỏ lòng đa tạ ta ư?

Gã tiu nghỉu, đành thở dài và lắc đầu, tai vẫn nghe phu nhân cứ thế tiếp tục:

- Người không đủ thông tuệ lắm đâu khi ngỡ có thể bịa chuyện định qua mặt ta. Cũng may cho người, vì kế của ta vừa dùng gồm hai dụng ý. Một là đã rõ tính danh của người chỉ là bịa đặt. Hai là người quả thật vẫn chưa thể mở miệng phát thoại hoặc là không bao giờ còn nói được nữa. Bởi một khi bị ta gọi bất ngờ, phản ứng của người phải là kêu lên, nếu như người đã có thể nói. Tuy vậy, người có lẽ tự đi đến chỗ ta được? Chí ít cũng đừng làm khó cho ta, nhất là sau những gì ta đã làm vì người.

Gã đứng lên, có phần ngượng nghịu khi toàn thân chỉ được che phủ tạm bằng tấm chăn đắp vốn dĩ dành cho gã.

Phu nhân đưa tay chỉ chỗ cho gã ngồi:

- Vì người vẫn đang gặp khó khăn nếu vẫn cùng ta đối thoại, có cái này ta đã chuẩn bị sẵn cho người.

Gã đưa mắt nhìn qua bên tả. Cạnh chỗ ngồi của gã quả nhiên đã được đặt sẵn một khay vuông vức với một lớp cát thật phẳng nhưng chỉ trải thành một lớp mỏng. Đặt kế bên là một que tre. Gã cầm que tre lên, ngẫm nghĩ một lúc. Và khi gã toan đặt que tre trở lại vị trí cũ thì chẳng hiểu vì sao gã lại đổi ý. Thay vào đó gã vạch thật nhanh, viết một mạch lên mặt cát trải phẳng thành nhiều tự dạng, cho đến khi phạm vi của khay vuông đã không cho phép gã viết tiếp nữa mới thôi.

Chỉ lúc đó, gã mới thận trọng xoay hướng của cái khay về hướng phu nhân. Nào ngờ gã nhìn thấy phu nhân lấy tay xua nhanh:

- Không cần đâu. Ta vẫn có thể đọc và nhất là đọc kịp ngay khi người vừa viết xong từng chữ. Và vì ta đã hiểu, thế nên ta chấp thuận lời thỉnh cầu của người, sẽ không cần vắn gì thêm về thân thế - tính danh cũng như xuất thân sư thừa của người. Nhưng đừng nghĩ ta quá dễ dãi mà lắm? Bởi vì ta giúp người khôi phục được thì ắt cũng có cách biến người trở lại tàn phế và vô dụng. Tóm lại, ta chỉ ưa

thái độ thành tâm và rất tức giận nếu bị dối gạt. Với hai điều vừa được ta đề cập thì thật khó xử cho ta khi nhận ra người đều có đủ cả hai. Thứ nhất, người đã có ý định giả vờ như không thể viết ra những tự dạng. Nhưng liền sau đó người đã kịp nghĩ lại và đã viết như ta nhìn thấy. Thái độ này của người chưa được ta đánh giá cao. Vì người dối ý chưa hẳn là do hoàn toàn thật tâm. Trái lại, có lẽ người kịp thời nhớ đến là gần đây nhất cũng chính người đã từng lấy tay nguệch ngoạc viết lên đất. Vì nhớ nên người biết không thể giấu được ta bao lâu. Dù vậy thì vẫn là lần thật tâm đầu tiên người dành cho ta. Không như một lần khác người đã cố tình dối gạt ta.

Gã chợt kéo trở lại khay vuông về phía gã, xoa lại mặt cát cho phẳng và vạch nhanh lên đó:

- "Tại hạ không hề dối gạt gì nữa ngoài tính danh đã tự bịa "

Phu nhân lên tiếng ngay lập tức:

- Về việc người không thể hoặc không muốn dùng đan dược của ta.

Gã ngó người:

- "Tại hạ không hề giả dối "

- Có. Vì rằng sau đó chính ta đã lén hòa lẫn một vài loại đan dược vào thức ăn cho người. Vậy thì đâu là lời giải thích nào?

Gã giật mình, toan vạch gì nữa lên mặt cát. Nhưng nghĩ sao gã lại thôi. Thay vào đó, gã có lẽ vì ray rứt không yên nên chợt động cựa và ngo ngoáy, tình cờ làm cho tấm chăn khoác trên người gã rơi tụt xuống gần một nửa phần thân trên.

Kịp nhớ lại, gã chụp vội tấm chăn. Nhân đó, gã tự liếc nhìn vào phần ngực trần của gã. Sau đó, gã bắt chợt vạch vội vài chữ lên mặt cát đứng trong khay:

- "Toàn thân tại hạ mọi vết lở loét đều lành lặn?"

Phu nhân gật đầu:

- Nội hỏa trong người người vì được hóa giải dung hòa nên những vết lở loét tự khô đi, đóng thành vảy, sau đó bong ra, chẳng hề lưu lại một vết sẹo nào dù nhỏ. Có thể nói nếu người chưa từng là mỹ nam tử thì sau thảm họa này, da ở toàn thân người vì lộ trắng nên đương nhiên là thiếu gia thật sự khôi ngô anh tuấn. Chỉ có râu tóc là chưa mọc đủ dài mà thôi. Nói đến đây ta mới nhớ, người đã đến lúc tự tắm rửa tẩy uế một lần. Phần y phục đã có ta lo. Nào, đi đi. Sau đó ta sẽ có một ít kinh ngạc dành cho người.

Gã cũng cảm nhận quả là gã đang rất cần điều đó. Thế nên, gã lui đi thật nhanh.

- o O o -

Với bộ y phục tuy giản dị nhưng thật vừa vặn và thật sạch, gã toan bước vào gian phòng của gã thì lập tức đứng sững lại.

Bởi ngay chính giữa gian phòng là một mâm thức ăn thật thịnh soạn đang chờ sẵn gã. Và cạnh đó hiển nhiên cũng có vị phu nhân với một nụ cười thật mãn nguyện nở sẵn trên môi:

- Cũng nên có một tiệc tẩy trần nhất là dành cho người ngỗ phải chết nhưng vẫn sống là người chứ? Người nghĩ thế nào? Và nếu muốn đáp tạ thì chỉ cần ngồi vào chỗ, thế là đã đủ với ta. Nào, ngồi đi.

Nhưng gã vẫn đứng nguyên vị. Sau đó gã chợt lên tiếng:

- Tại hạ sẽ là kẻ chẳng ra gì nếu như vẫn mãi giả vờ căm đối với phu nhân chính là đại ân công đã cứu tử tại hạ. Hãy lượng thứ bao dung đúng như tính khí của phu nhân nếu tại hạ không nghe lầm từ nhận định của Lan Tuyết Thạch cũng là nhân vật đã một lần thi ân với tại hạ.

Nụ cười của phu nhân tan biến dần:

- Người còn... còn điều gì làm ta kinh ngạc hơn nữa chẳng?

Gã phì cười, như muốn tiếp nối và làm cho gian phòng này mãi vẫn phải tồn tại nụ cười:

- Hết rồi. Vì từ nay về sau tại hạ nguyện mãi mãi đối xử thật thành tâm với phu nhân. Bất quá, nếu những gì không thể hoặc chưa thể thổ lộ thì tại hạ sẽ thẳng thắn khước từ và không đáp, cũng không giải thích. Còn bây giờ, tiệc này vẫn là tiệc tẩy trần chứ? Tại hạ vì đang muốn tỏ ra thành tâm nên quyết không để phu nhân thất vọng. Trái lại sẽ ăn một bữa cho ra trò. Đó là nói nếu như phu nhân vẫn rộng lượng, thật tâm dành tiệc này cho tại hạ.

Phu nhân trấn tĩnh dần:

- Người đã làm ta không thể chủ động được nữa. Nhưng không sao, vì đã nói ta chỉ thích thái độ thành tâm. Thế nên, mời người, hãy mau ngồi xuống và ăn cho thật lòng. Nào. Nào.

Gã phá lên cười, thật sáng khoái và bắt đầu ăn như chưa bao giờ được ăn.

- o O o -

Gã vẫn giữ tư thế ngồi với hai mắt nhắm hờ. Dù thế gã vẫn đột ngột lên tiếng:

- Phu nhân nếu có điều gì muốn bày tỏ xin cứ nói. Tại hạ nguyện rửa tai kính cẩn lắng nghe.

Quả nhiên vị phu nhân tuy không rõ đã lần đến từ lúc nào nhưng đang lặng nhìn gã ở ngay bên ngoài gian phòng:

- Người cũng nhận thấy như thế? Nhưng trái lại, ta cứ ngỡ chính người lại đang muốn nói điều gì đó, với ta, dĩ nhiên. Vì thế ta vẫn đang chờ người mở lời.

Gã mở mắt ra và ngắm nhìn đại ân công vốn dĩ là một phu nhân có vóc dáng nhỏ nhắn mảnh mai nhưng vì thêm hai chân không hiểu sao đã trở nên khô tóp khiến cho thân hình càng nhỏ bé hơn. Tuy nhiên vì phu nhân luôn có khuôn mặt từ hòa, thật dễ mến thêm nữa là niên kỷ đã xấp xỉ ngũ tuần, thế nên tự thâm tâm, từ lâu gã đã phát sinh nhiều hảo cảm. Có lẽ chỉ vì điều đó, gã chột lên tiếng:

- Phu nhân am tường y thuật há lẽ không thể tự chữa trị, mong có ngày khôi phục phần hạ thân để được đi đứng như mọi người.

Phu nhân mỉm cười:

- Người vẫn khó mở lời? Chính vì thế suốt bảy ngày qua tuy thoát đầu cách người giả vờ như lúc nào cũng bận tọa công điều nguyên có khiến ta khó nhận ra nhưng càng về sau càng dễ bị ta phát hiện. Và vì người khó mở lời là thế, ắt hẳn sẽ thuận tiện hơn nếu để ta mở lời hộ người? Như thế này, người không còn ai là gia thân.Ồ, đừng nhăn nhó và cũng đừng nghĩ ta đang tìm cách dò xét người. Trái lại, như người đã bày tỏ, nếu có điều gì đó hoặc cần giữ kín hoặc chưa thể đáp lời thì người vẫn toàn quyền khước từ. Hay nói cho đúng hơn, ta chỉ muốn người thật cởi mở. Vì ở đây hiện chỉ có hai người, ta và người, nếu cứ giữ khoảng cách như bảy ngày vừa qua thì mọi sinh hoạt ở đây thật quá tẻ nhạt. Kể cả việc luôn quan tâm chăm sóc cho người như trước đối với ta cũng đã kết thúc. Người có nhận thấy như thế chẳng?

Gã thở ra nhè nhẹ:

- Phu nhân nói rất đúng. Thế nên, tại hạ xin hồi đáp. Quả thật tại hạ hoàn toàn cô thế cô thân, là một kẻ thật sự đơn độc, kể cả sư phụ cũng chẳng còn.

Phu nhân cau đôi mày:

- Sư phụ người đã bị kẻ thù sát hại?

Gã đáp bằng cách hỏi ngược lại:

- Phu nhân đoán như thế vì dựa vào cảnh trạng tột cùng kinh tởm đã xảy đến cho tại hạ?

Phu nhân nhún vai:

- Cũng có thể người chỉ ngẫu nhiên hoặc là vô tình lâm tai họa. Nhưng vì ở người, ta phát hiện chỉ là nhờ chí cầu sinh mãnh liệt vẫn tồn tại ở tận mãi trong tiềm thức nên mới khiến người bằng mọi cách quyết phải sống. Và nếu điều phát hiện ấy là đúng thì ta không thể không quả quyết thảm họa của người chỉ do kẻ khác gây ra. Riêng về sư phụ người có chung thảm họa hay không, người nói hay không nói thì tùy.

Gã chột gật đầu:

- Tại hạ chỉ có thể nói thế này. Phu nhân đã đoán đúng khi bảo gia sư là do thù nhân sát hại. Nhưng hung thủ là ai, thú thật, tại hạ hy vọng sẽ có lúc minh bạch.

Phu nhân bỗng chú mục nhìn gã:

- Hóa ra đây là hai việc hoàn toàn trái ngược nhau? Kẻ hãm hại người và hung thủ sát hại sư phụ người không phải là một?

Gã thừa nhận:

- Tuy vậy, hai sự việc này vẫn có một điểm chung. Đó là tại hạ cũng chưa rõ ai là kẻ hãm hại tại hạ.

Phu nhân kinh ngạc:

- Có phải vì thế, người do chưa thể biết nên tìm ai để báo phục hận khiến mấy ngày qua ta không hề thấy người tự khởi luyện lại võ công, thay vào đó cứ mãi ngồi tọa công dù không còn cần thiết nữa?

Đến lượt gã chột chú mục nhìn đại ân công:

- Rốt cuộc cũng đã đến lúc. Đa tạ phu nhân đã có cách, tạo cơ hội cho tại hạ mở lời. Vì kỳ thực tại hạ hầu như chẳng có công phu nào để luyện. Đến như

nội công tâm pháp từng giúp tại hạ tự hóa giải dung hòa nội hỏa cũng chỉ một phần có xuất xứ từ sự truyền thụ của gia sư, hợp với một phần nữa do tại hạ ngẫu nhiên thủ đắc.

Phu nhân có ý ngờ:

- Người nói thật?

Gã cười gượng, dù vậy mắt vẫn nhìn phu nhân không hề chớp:

- Tại hạ đã nguyện sẽ luôn luôn thành tâm cùng phu nhân. Và lời vừa rồi không có gì thật hơn.

Phu nhân chột chớp mắt:

- Vậy ý của ngươi là gì?

Gã cũng chớp mắt, chậm và nhẹ:

- Ất hẳn cũng chung một ý với phu nhân, tuy rằng phu nhân vì mãi cân nhắc nên chưa mở lời. Đó là tại hạ đang cần một ai đó chỉ điểm công phu, cho dù không thể bá sư, vì điều này quả là tại hạ đã có. Do vậy, nếu sự việc đích thực là có dẫn đến thuận lợi cho song

phương thì lời này lập tức chuyển thành lời thỉnh cầu, tại hạ mong được phu nhân thành toàn và chỉ giáo.

Phu nhân kinh ngạc:

- Người dựa vào đâu để đoán biết ta cũng có điều cân nhắc và nhất là đang suy nghĩ về việc nên hay không nên chỉ điểm công phu cho ngươi?

Gã bảo:

- Tại hạ tuy không có tính tự phụ nhưng vẫn xin quả quyết một điều, là tại hạ có thừa thông tuệ, chứ chẳng phải không có như phu nhân từng một lần ám chỉ. Thế nên, qua những gì được phu nhân cùng Lan Tuyết Thạch đối đáp và tại hạ tình cờ nghe thì đây là điều hiển nhiên tại hạ phải đoán ra.

Phu nhân lập tức cau mày, cho dù vẫn phải lên tiếng thừa nhận:

- Vậy thì, ta đang muốn nghe ý của ngươi. Là ta có nên ưng thuận lời thỉnh cầu của ngươi chẳng? Nhưng khoan đã, đừng đáp vội. Vì ngươi phải hiểu cho thật tường tận mọi suy nghĩ cân nhắc của ta đã. Rằng điều đó có nên hay không với một sự thật là ta kể như chưa hề hay biết chút gì về ngươi? Tính danh, không, ta không biết, lai lịch sư thừa, kể như cũng không. Và hệ trọng hơn là chưa gì ngươi

đã khước từ chuyện báii sư. Thế nên, người hãy suy nghĩ như ta, đâu sẽ là điều ràng buộc giữa ta và người để ta yên tâm cũng là tin tưởng, chỉ điểm cho người?

Gã phì cười, thật tự tin:

- Đây là điều tại hạ đã giải thích. Rằng sự việc nếu thuận lợi cho song phương thì chính điều đó là ràng buộc duy nhất, cũng vững vàng nhất để phu nhân tự cân nhắc quyết định.

Phu nhân thoáng chấn động:

- Theo người, ta sẽ được thuận lợi gì?

Gã nghiêm giọng:

- Tôn phu nhân đã mang hận cho đến tận lúc chết. Tại hạ sẽ rửa hận thay cho phu nhân.

- Ta không cần. Vì nếu cần, ắt hẳn ta vẫn có cách thực hiện.

Gã lại nói:

- Vậy thì tại hạ sẽ giúp phu nhân làm sáng tỏ hai vấn nạn.

- Là hai vấn nạn gì?

Gã đưa hai ngón tay và cụp lại một:

- Thứ nhất, chính là điều mà cho đến tận hôm nay Nam Cung Nhất Hiệp vẫn thất bại vì chưa thể làm sáng tỏ.

- Người đừng quá tự tin, nếu không muốn nói là người đang tỏ ra ngông cuồng và tự cao tự đại. Vì so với lão Nam Cung, người thật sự kém về đủ mọi phương diện.

- Niên kỷ kém ư? Đối với tại hạ đấy lại là một thuận lợi không gì bằng.

- Võ công thì sao?

- Tại hạ không chỉ đã thể hiện chí cầu sinh mãnh liệt mà kể cả chí tiến thân cũng thế. Rồi sẽ có lúc bản lĩnh của tại hạ phải vượt qua Nhất Hiệp Nam Cung.

- Người còn trẻ, quá trẻ. Khí phách này hạng tuổi trẻ nào mà chẳng có?

- Không chỉ là khí phách suông. Trái lại đó là sự quyết tâm và chỉ những ai thật sự có chí cầu tiến mới mong thực hiện cho đến kỳ đạt được ý nguyện.

- Người thật sự có ư?

- Nhất định rồi.

- Thí dụ?

Gã thoáng ngẩn người, nhưng sau đó chợt tủm tủm cười:

- Tại hạ đã vừa vượt qua tử ải, đấy chưa là một thí dụ sao?

Phu nhân lắc đầu:

- Điều đó nói lên chí cầu sinh của người thôi.

Gã lại hỏi:

- Nhưng tại hạ đã cố giữ mạng sống để làm gì?

- Đương nhiên là để người sau này còn có cơ hội báo thù?

Gã vẫn cười:

- Nhưng có chí cầu sinh là một chuyện, để có thể thực hiện được thì lại là chuyện khác. Phu nhân không phân biệt rõ điều đó ư?

Phu nhân sinh nghi:

- Ý muốn nói người cần phải có bản lĩnh mới thực hiện đến thành tựu ý cầu sinh của người?

Gã gật đầu:

- Nội hỏa phát sinh ở Đan Điền chính là nguyên nhân có thể khiến tại hạ đã chết. Tại hạ đã tự nhận ra điều đó lúc nghe phu nhân và vị nghĩa đệ Lan Tuyết Thạch đàm luận. Thế nên để tự bảo toàn sinh mệnh, lúc nghe phu nhân bảo sẽ dùng nội lực của chính phu nhân giúp tại hạ đả thông, tại hạ lập tức hiểu ngay tất cả sẽ hỏng nếu cứ để phu nhân thực hiện ý định.

Phu nhân lập tức ngắt lời:

- Vì sao người bảo là sẽ hỏng?

Gã đáp:

- Đường lối công phu không phù hợp nhau, Hồng ở đây là phu nhân đã có thể hủy hoại tại hạ.

Phu nhân kinh hãi:

- Người am hiểu y thuật?

Gã lắc đầu:

- Không hề. Nhưng tại hạ vẫn dám quả quyết như thế chỉ vì tự bản thân, tại hạ chợt thức ngộ ra rằng sẽ chẳng ai giúp ích gì cho tại hạ nếu như bản thân không tự giúp.

Phu nhân có vẻ phật ý:

- Người đang muốn phủ nhận công ân của ta.

Gã lại mỉm cười:

- Nhờ nghe phu nhân nói, tại hạ mới có được sự thức ngộ ấy. Chỉ là một lời chỉ điểm đã có thể cứu tử cho tại hạ, ân đó chính là ân tái sinh, tại hạ nào dám phủ nhận. Trái lại sẽ mãi mãi khắc cốt ghi tâm và nguyện lực báo đáp, chẳng hề thay lòng đổi dạ.

Phu nhân thở ra nhè nhẹ:

- Người thật khéo nói. Vậy thật ý của người là vì có thừa bản lãnh hoàn toàn hoàn thành chí cầu sinh nên tin rằng vẫn sẽ có như thế để đạt một bản lãnh không kém gì Nam Cung Nhất Hiệp?

Gã chợt nheo nheo mắt như đang muốn nhìn điều đó tuy xa xăm mơ hồ nhưng quyết phải thấy cho kỳ được. Bằng một trạng thái là thế, gã đáp:

- Quyết phải hơn. Vì dù có bằng Nam Cung Nhất Hiệp tại hạ vẫn không toại nguyện.

Phu nhân phá lên cười:

- Liệu có quá lời hoặc quá mơ mộng chẳng, tiểu tử? Ha...ha...

Và chợt xuất hiện thêm tràng cười nữa hòa giọng với phu nhân:

- Nào chỉ quá mơ mộng không thôi. Vì theo ta, người còn quá ngông cuồng nữa. Tư cách gì để cho rằng sẽ có lúc đạt bản lãnh vượt qua Nhất Hiệp Nam Cung? Người đừng khiến ta phải chết vì cười chứ? Ha... ha...

Phu nhân lập tức ngưng cười:

- Úy? Sao y quay lại sớm hơn hạn định?

Phần gã ung dung nhìn và chờ chủ nhân của tràng cười thứ hai xuất hiện:

- Đã thọ ân từng được Lan Tuyết Thạch tôn giá một lần ra tay cứu mạng, tại hạ vẫn mong chờ một ngày hội diện để nói lời thâm tạ.

Một văn nhân trung niên xuất hiện và chợt ngẩng người nhìn một gã vẫn đang thủ lễ chờ diện kiến:

- Người là gã lở loét ngày nào?

Gã khom người bái lễ thật sâu:

- Vẫn nghe danh xưng nay mới thật sự diện kiến, Mong Lan Tuyết Thạch tôn giá lượng thứ cho tội thất kính.

Lan Tuyết Thạch quay nhìn phu nhân, tỏ ý chẳng tin:

- Có thật là gã đấy chẳng, nghĩa tẩu?

Phu nhân hỏi ngược lại:

- Nghĩa đệ trước đây chưa từng thấy gã bao giờ?

Lan Tuyết Thạch lại ngăm nhìn gã một lần nữa:

- Chưa. Cũng có thể do gã chưa từng xuất hiện và hành tẩu giang hồ. Tính danh gã là thế nào?

Phu nhân chợt nhìn gã bằng ánh mắt đầy ẩn ý:

- Gã họ Gia, tên Trí. Liệu có chút nào quen thuộc với nghĩa đệ đã từng hành tẩu giang hồ quá lâu?

Lan Tuyết Thạch lắc đầu:

- Cũng chưa hề nghe. Vậy còn sư thừa? Vì chỉ cần minh bạch điều này, đệ lập tức nhận biết gã.

Phu nhân cũng lắc đầu:

- Gã bảo vì có ẩn tình nên quyết không tiết lộ.

Lan Tuyết Thạch chau mày:

- Tiểu tử người dám có ý nghĩ ngông cuồng như ta vừa nghe đương nhiên phải có xuất thân không tầm thường. Vậy thì đâu là đạo lý một khi người cố tình che giấu sư thừa lai lịch, nhất là đối với những người từng có ân cứu mạng như người thừa nhận?

Gã cúi đầu thấp xuống và không hề bối rối hay nao núng:

- Tại hạ không chỉ có ẩn tình mà còn vì gia sư đã ra người thiên cổ nên đành chịu trách phạt nếu như không thể khiến tôn giá toại nguyện.

Lan Tuyết Thạch lại cười:

- Nhưng vì ta vẫn có nguyên do để cần toại nguyện nên chẳng thể không có cách bức bách người. Hãy động thủ xuất chiêu cùng ta nào, ha...ha....

Gã giật mình ngẩng đầu lên:

- Tại hạ không thể.

Phu nhân chột lên tiếng:

- Gã bảo, do sư phụ gã sớm tuyệt mạng nên hầu như chưa truyền thụ cho gã bất luận công phu nào. Thế nên, lời gã nói không thể chính là hàm ý đó.

Lan Tuyết Thạch bật chồm đến:

- Người thật sự không am hiểu võ công? Hư thực thế nào, ta sẽ minh bạch ngay thôi. Hãy cẩn trọng với một chiêu cầm nã này của ta.

"Vù..."

Gã có phản ứng bằng cách vội lùi lại. Thế nhưng vẫn chậm so với thân thủ bản lãnh của Lan Tuyết Thạch. Và lập tức chiêu cầm nã của Lan Tuyết Thạch đạt hiệu quả.

"Bộp!"

Gã bị chộp vào một bên vai, dù nhăn mặt vì đau thì gã vẫn tận lực chộp tay còn lại vào tay của Lan Tuyết Thạch đúng vào uyển mạch và vừa bóp vừa bẻ:

- Xin đừng quá nặng tay. Mau buông.

Lan Tuyết Thạch đành buông tay ra khỏi vai gã, nhân đó tự uốn vặn cổ tay để chộp ngược lại tay gã:

- Chính người mới đang nặng tay với ta. Vì thế, với nội lực hiện có của người, ta thật không tin người là kẻ chưa từng luyện những chiêu thức võ công. Xem đây.

Với cách biến chiêu như thế, Lan Tuyết Thạch đã đảo ngược tình hình, chuyển thành nhân vật đang chộp vào uyển mạch tay gã.

Gã bị bóp đau, đành nghiêng rằng nhăn mặt và dùng tay còn lại xòe như cương đao chặt mạnh vào cổ tay của Lan Tuyết Thạch:

- Còn không mau buông?

"Vù..."

Lan Tuyết Thạch trợn mắt, nhưng thay vì buông tay thì lại dùng tay thứ hai kéo chếch qua cho chạm thẳng vào bàn tay xòe như đao của gã:

- Ta đâu thể dễ buông. Đỡ!

"Chát!"

Tiếng chạm thật chát chúa làm cả hai cùng rụt một tay về. Có nghĩa là tay còn lại của Lan Tuyết Thạch vẫn còn khư khư chộp giữ một tay gã.

Gã thở hắt ra và đành đứng yên vận lực vào cánh tay đang bị bấu giữ để chịu đựng, quyết chi trì, còn hai mắt thì nhắm lại.

Lan Tuyết Thạch cau mày:

- Người quyết không vận dụng chiêu thức vì ngại bại lộ tung tích cũng như lai lịch sư thừa?

Gã vẫn nhắm hai mắt:

- Tại hạ dù muốn cũng không có chiêu thức để vận dụng. Tuy vậy, nếu được lập lại, tại hạ nghĩ đã có cách đối phó.

Lan Tuyết Thạch cười cười và từ từ buông tay gã:

- Ta đâu ngại lập lại. Này, hãy nhìn đây vẫn là chiêu cầm nã y như lúc nãy. Đỡ!

"Vù..."

Nhưng gã vẫn không mở mắt. Dù thế, để đối phó, gã vừa nhắm mắt vừa đưa chéch một tay ra, gạt đúng vào tay đang xuất thủ của Lan Tuyết Thạch.

"Bộp!"

Sau một tiếng chạm, Lan Tuyết Thạch lại tiếp tục xuất thủ, nhanh hơn:

- Sao người vẫn nhắm mắt? Là xem thường ta chăng? Vậy thì đỡ!

"Vù..."

Gã vẫn theo cung cách cũ, vừa nhắm mắt vừa hất tay ra:

- Tại hạ nhắm mắt vì đang cần nhớ lại cách phát chiêu khi nãy của tôn giá. Và tại hạ tin rằng nhờ thế sẽ nghĩ ra một vài chiêu thức khả dĩ có thể cùng tôn giá ứng phó. Xem đây.

"Ào..."

Lan Tuyết Thạch chợt hừ nhạt:

- Người càng tỏ ra tự tin ta càng có thêm nhận định người không chỉ nông cuồng mà còn quá ngây thơ, đang tự huyễn hoặc bản thân. Vì người đâu phải bậc kỳ tài tuyệt thế để vừa học lõm vừa dùng chiêu của người đối phó lại người? Và đây là bằng chứng. Dừng tay!

Uyển mạch tay của gã một lần nữa bị Lan Tuyết Thạch chộp giữ đến không thể động cựa.

Gã mở bừng hai mắt. Nhưng thay vì lo sợ hoặc hổ thẹn, gã cười cười :

- Tốt rồi. Dùng chiêu của người để đối phó trở lại không chỉ là điều bất khả mà còn bất trí. Xin hãy thử lại một lần nữa. Tại hạ thiết nghĩ đã có cách để không bị tôn giá chế ngự lần nữa.

Lan Tuyết Thạch trở mắt nhìn gã:

- Người là hạng người như thế nào? Thật sự cuồng vọng hay quá cao minh trong việc tìm cách che giấu thân thủ bản lãnh?

Gã chột cười lạt:

- Tôn giá ắt sẽ rõ hư thực nếu bằng lòng thực hiện theo lời tại hạ đề xuất. Đó là nói nếu tôn giá không ngại sẽ bị mất thể diện.

Lan Tuyết Thạch lập tức buông tay gã và đột ngột phá lên cười:

- Thiết nghĩ, bất luận người có xuất xứ sư thừa như thế nào thì nếu muốn làm ta mất thể diện thật chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Nay người vẫn chưa biết Lan Tuyết Thạch ta là một trong võ lâm Tứ Nghĩa, là một trong những cao nhân đương đại trên giang hồ, và bản lãnh thì dù sư phụ người có là ai cũng không thể đào luyện được người đạt tư cách có thể khiến ta mất thể diện? Thật không ngờ tiểu tử Gia Trí người lại là một kẻ cuồng vọng bình sinh ta chưa bao giờ bắt gặp. Ha..ha...

Gã chột hít vào một hơi thật dài:

- Hay là để tại hạ lần đầu tiên thử xuất thủ trước?

Lan Tuyết Thạch ung dung ngoắc tay vẫy gọi:

- Cứ tùy tiện. Nào.

Gã liền bật chồm đến và chiêu đầu tiên là nhắm vào một đầu vai của Lan Tuyết Thạch để chộp thật nhanh:

- Đành thất lễ, Đỡ!

"Vu..."

Lan Tuyết Thạch rùn thấp đầu vai bên đó xuống, đồng thời cũng vươn tay chộp lại đầu vai gã:

- Người đâu thể học như vẹt, có hành động nhại lại như lũ hầu. Xem đây!

"Ào..."

Gã thu tay về, gạt vào tay Lan Tuyết Thạch cũng thật nhanh:

- Vị tất chỉ là nhại lại. Trúng!

"Vù..."

Lan Tuyết Thạch tung tay thứ hai, hóa giải tay của gã:

- Trúng thì trúng!

"Ào..."

Nhưng gã không để hai tay chạm nhau, bằng cách chột buông thõng cả cánh tay bên đó xuống và cùng lúc là dùng tay thứ hai thọc nhanh vào huyệt Hắc Lộ của Lan Tuyết Thạch:

- Có vậy Ngụy mới mong cứu được Triệu. Đỡ!

"Vù..."

Lan Tuyết Thạch nghiêng hẳn người qua một bên:

- Đừng vì mãi vây Ngụy nên tự để lộ sơ hở. Xem đây!

Và một tay của Lan Tuyết Thạch vẫn cứ thế chộp tiếp vào đầu vai gã.

"Ào..."

Gã chột cười:

- Vậy Ngụy chỉ là hư chiêu. Và vì vậy đến lượt tôn giá tự bộc lộ sơ hở nên đây mới là thực chiêu. Trúng.

Dứt lời gã cũng nghiêng người qua một bên, nhân đó xoay chuyển bộ vị, đổi từ phía chính diện qua mé bên tả của Lan Tuyết Thạch để xuất kỳ bất ý chộp vào đầu vai cũng ở bên tả của Lan Tuyết Thạch.

"Vù..."

Lan Tuyết Thạch lập tức lùi tránh, cũng là tự tạm dừng trận đấu:

- Người khá nhanh đấy. Có muốn tiếp tục chẳng?

Gã gạt đầu:

- Tại hạ thừa nhận đã có lời quá cuồng vọng. Hy vọng rằng nếu cứ thế này tiếp tục, tại hạ sẽ càng được lĩnh hội nhiều hơn, dĩ nhiên là từ Lan Tuyết Thạch tôn giá.

Nhưng Lan Tuyết Thạch vẫn đang đứng yên:

- Người thật sự đang muốn lĩnh hội từ những công phu chiêu thức của ta?

Gã cúi đầu:

- Mong được chỉ giáo.

Lan Tuyết Thạch thở dài:

- Thật tiếc thay, vì ý định của ta chỉ là muốn phát hiện lai lịch sư thừa của người. Vậy nếu tiếp tục, cục diện sẽ không dễ dàng hoặc nhẹ nhàng như vừa rồi.

Gã ngược mặt lên:

- Tại hạ cũng vừa có ý nghĩ đó. Vì ở khắp thân tôn giá đầu phải chỉ có đôi ba chỗ để tại hạ tấn công. Xin cho tại hạ được toại nguyện, nhất là đừng có nhượng chiêu.

Lan Tuyết Thạch biến sắc:

- Ý người phải quyết thân thắng phụ?

Gã bối rối giải thích:

- Sao tôn giá lại có ý nghĩ này? Trái lại, lẽ ra tôn giá nên nghĩ vì tại hạ chỉ mong minh bạch những gì vừa lĩnh hội liệu có hữu dụng chẳng. Hoặc giả, có thể tôn giá đã nhận định đúng, tại hạ chỉ là một kẻ cuồng vọng không hơn không kém.

Đến lượt Lan Tuyết Thạch bối rối và đành quay nhìn nghĩa tử:

- Đệ cam bất lực, vẫn chưa thể quả quyết gã đã từng hay kỳ thực chẳng hề am hiểu bất kỳ chiêu thức công phu nào. Nhưng dù vậy...

Phu nhân chợt xua tay:

- Ta vẫn luôn đoán hiểu mọi điều nghĩa đệ toan nói, nhất là điều có liên quan đến mối bận tâm của nghĩa đệ. Và như nghĩa đệ đã kịp nghe, ta đã giữ lời, nghĩa là đang cân nhắc và chưa hề có bất kỳ quyết định nào.

Lan Tuyết Thạch vẫn lo ngại:

- Ý của đệ lúc này hoàn toàn khác. Nghĩa tử lẽ ra nên có một quyết định. Duy nhất chỉ một mà thôi.

Phu nhân chợt lạnh giọng:

- Nghĩa đệ muốn định đoạt thay cả ta?

Lan Tuyết Thạch biến sắc:

- Ôi, đừng. Nghĩa tẩu xin đừng vì thái độ nóng vội vượt quá phận của đệ để đột ngột có quyết định mà lẽ ra nghĩa tẩu chẳng bao giờ nghĩ đến.

Phu nhân cười lạt:

- Muộn rồi. Vì đúng là ta vừa có quyết định ắt hẳn nghĩa đệ và một vài nhân vật khác không hề mong đợi. Vả lại, gã quả có tư chất thông tuệ. Và cho dù gã từng am hiểu võ công nhưng qua diễn biến vừa rồi nếu gã có đủ bản lĩnh che giấu được điều đó trước nghĩa đệ là một cao nhân có mục lực thật sự tinh tường thì sự việc đó càng chứng tỏ tư chất thông tuệ của gã chính là điều ta đang cần.

Và phu nhân chuyển mục quang qua nhìn gã:

- Người suy nghĩ như thế nào về lời ta vừa bày tỏ?

Gã gật nhẹ đầu:

- Phu nhân sẽ không thất vọng, chẳng những đối với tư chất của tại hạ mà còn đối với tất cả mọi việc khác.

Phu nhân kinh ngạc:

- Ý muốn nói người nguyện mãi mãi thuận phục theo ý ta?

Gã bật cười:

- Không thể bảo là thuận phục được. Vì giữa phu nhân và tại hạ làm gì có danh phận nào ràng buộc? Chỉ những thuận lợi cho song phương mà thôi. Nghĩa là tại hạ nguyện mãi mãi không có bất kỳ hành động nào gây bất lợi cho phu nhân và ngược lại cũng vậy. Có chăng, đối với những gì còn lại, bất quá tại hạ có thể sẽ cân nhắc lắng nghe và suy nghĩ nếu như phu nhân có lời vàng ngọc khuyên ngăn dạy bảo.

Lan Tuyết Thạch cố ý nói xen vào:

- Dĩ nhiên nghĩa tẩu ta sẽ luôn khuyên người không những tuân thủ mà còn chi trì chính nghĩa, thực hiện đạo lý võ lâm.

Phu nhân có sắc giận:

- Nghĩa đệ người sao lại...

Nhưng gã đã lên tiếng hỏi ngược lại:

- Có phải phu nhân không tán thành chủ ý vừa rồi của vị nghĩa đệ?

Lan Tuyết Thạch rất lo lắng và rất muốn mở miệng. Nhưng vì không dám nên đành nhìn phu nhân bằng ánh mắt thật khẩn thiết.

Phu nhân thở dài:

- Nếu đó cũng là chủ ý của ta thì sao, duy trì đạo lý chính nghĩa võ lâm?

Gã bình thản gật đầu:

- Tại hạ dĩ nhiên ưng thuận.

Lan Tuyết Thạch cười nhẹ nhõm:

- Là người tự nói đấy. Và kỳ thực ta chỉ trông chờ có vậy, giờ thì không lo nữa rồi. Hà hà.

- o O o -